

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Jeg vil godt for god ordens skyld sige i forbindelse med de ordførerspørgsmål, der har været, at hvis der skulle være konkrete eksempler, er vi selvfølgelig klar til at se på dem.

Ellers har jeg kun én bemærkning, som er inspireret af hr. Ole Vig Jensens og fru Inger Stilling Pedersens indlæg: Er det ikke urimeligt, at børn – jeg tror, fru Inger Stilling Pedersen formulerede det sådan – bare skal følge med over i et andet trossamfund? Jo, det er urimeligt, og det er urimeligt, hvad enten barnet er 11, 12, 14 eller 16 år. Men efter min opfattelse er det ikke et lovgivningsanliggende, men et familieanliggende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kirkedvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 168:

Forslag til lov om forsikring mod følger af arbejdsskade.

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 18/12 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Taanquist** (S):

Det lovforslag, som socialministeren fremsætter her, og som nu har ændret navn til forslag til lov om forsikring mod følger af arbejdsskade, indeholder kun nogle få og ubetydelige ændringer af den gamle lov, og jeg tror såmænd, at Socialdemokratiet kunne stemme for dem alle sammen. Men alligevel er forslaget

dybt utilfredsstillende, ja, man kan roligt sige dybt frustrerende. Socialministeren har overhovedet ikke rørt ved blot de simpleste af de problemer, der i dag findes inden for arbejds-skadeområdet.

Efter snart mange års diskussion, hvor det fra alle sider er gjort klart, at der er behov for helt nye principper i arbejdsskadelovgivningen, hvor der har været nedsat arbejdsgruppe efter arbejdsgruppe, der har påpeget behovet for fornyelser og peget på metoder til at forny lovgivningen, hvor store dele af fagbevægelsen påpeger, at dårligt arbejdsmiljø er det alvorligste problem på arbejdspladserne i dag, hvor mere end 60.000 mennesker er skubbet ud af arbejdsmarkedet som følge af arbejdsskader, da kommer regeringen med et forslag, der ikke skaber den mindste fornyelse på området.

Der er intet i forslaget om forebyggelse af arbejdsskader i bredere forstand; der er intet i forslaget, der tager højde for, at folk i stadig stigende grad bliver nedslidt på arbejdspladserne; der er intet i forslaget, der lægger udgifterne ved arbejdsskader over på dem, der forårsager skaderne; der er intet i forslaget, der forbedrer erstatningerne, så de bliver en reel kompensation for de indkomstab, der bliver påført den enkelte; der er intet i forslaget om at præmiere de arbejdsgivere, der selv gør en indsats for at forhindre arbejdsskader; og der er intet i forslaget, der søger at nedbringe det offentlige enorme udgifter som følge af arbejdsskader. Der er kort sagt ikke taget fat på ét eneste af de alvorlige problemer, der nu i over 10 år har krævet en løsning.

Alene de enorme offentlige udgifter, der er tale om, burde få regeringen til at handle. Det sidste skøn over det offentlige udgifter som følge af dårligt arbejdsmiljø er foretaget af Kommunernes Landsforening og viser, at udgifterne er 16 mia. kr. Det svarer til, at skatteprocenten for en gennemsnitsborger kunne nedsættes med 4 point, og man skulle da tro, at alene dette forhold ville få regeringen, der altid taler om nedsættelse af de offentlige udgifter, til at handle. Men regeringen følger slavisk arbejdsgiverforeningerne, og de ønsker ikke, at deres medlemmer skal pålægges yderligere økonomiske byrder. De har aldrig forstået, at udgifterne alligevel skal betales, at de på den måde, det foregår i dag, bliver langt større, og at de tilsvarende og sidst skal tages af de samme lommer.